

– Tónleikari! Eg eri fyrst og fremst tónleikari, svarar hann skjótt og leggur afturat, at hjá honum situr tónleikurin í øllum kroppinum, í høvðinum og ikki minst í sálini. Uttan tónleikin var hann einki, leggur hann eitt sindur stillisligari afturat. Og um orð kundu talað, so hevði eg beint her skrivað byrjanina til kanska kendasta lagið hjá tónleikabólkinum Danny and The Veetos, Eitt Sunnukvøld Í Mai. Og so hevði tú latið teg tøla av vakra ljóðinum av litføgrum konfetti, sum spakluliga regnaði oman yvir teg. Poppur, men eisini eyðmjúkt. Hoppandi, men eisini við beininum fast niðri á jørðini. Bólkurin er kanska tann best umtókti føroyski tónleikabólkurin í lýtuni og telefonin hjá Danny ringir eisini allatíðina. So verður skipaði fyri onkrari konsert og hevði tað ikki verið akkurát nakað fyri teir at spælt? Ella skipar onkur fyri polterabend og tað hevði verið so fantastiska stuttligt, um Danny kundi spælt tvey-trý lög fyri brúðrini. Ella kanska er tað onkur føðingardagur, sum líka manglar handan eyka prikkinn yvir i'num, sum Danny kundi givið teimum við nøkrum væl valdum lögum. Og Danny svarar telefonini og tosar frískur við øll, sum ringja. Her eru ongar primadonnulótur at hóma nakrastaðni. Eg spyrji hann, um tað ikki er strævið at skula svara øllum hesum fólki. Men tað heldur hann als ikki.

– Strævið? Nei, hvussu hundan kann tað vera stævið, at onnur vilja hava meg at gera meira av tí, sum eg elski?, sigur hann. Skálkaliga brosið er aftur har og so flennir hann aftur. Og verður so aftur heldur meira álvarsamur.

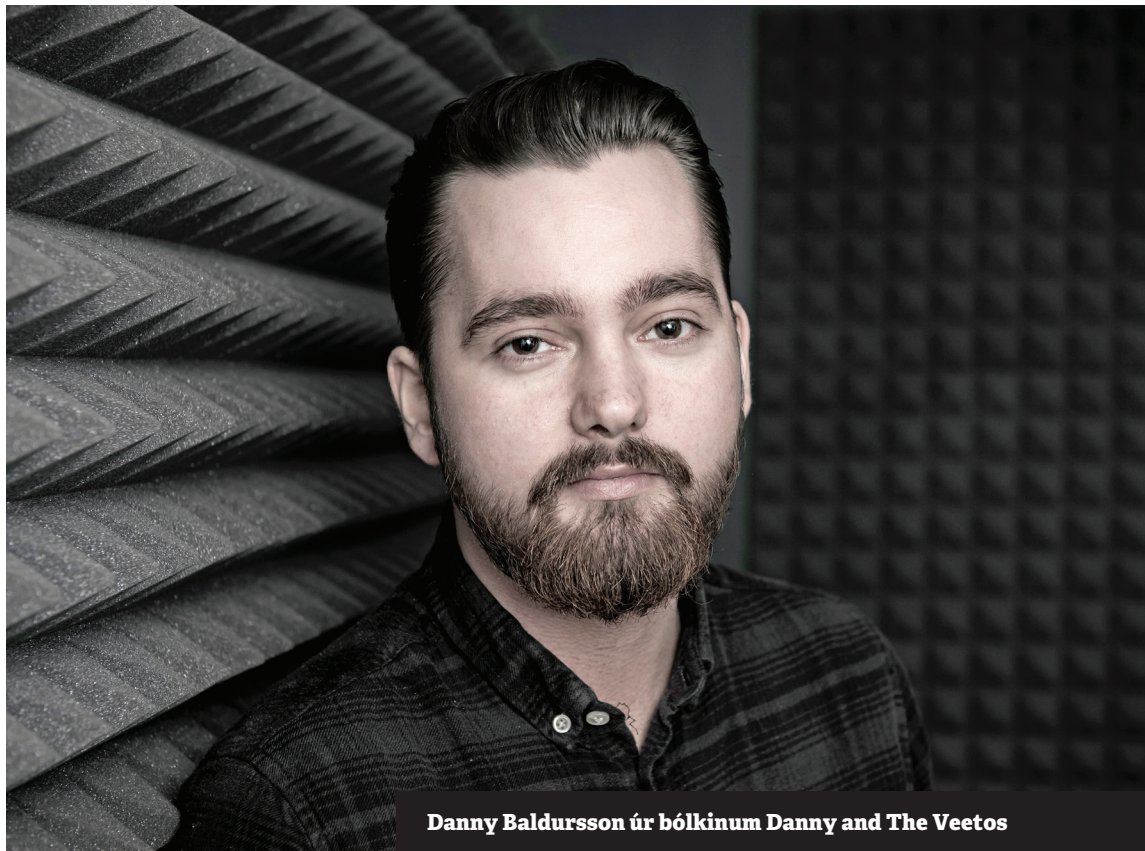
– Nei, seriøst. Eg elski at spæla og eg elski tónleikin hjá okkum. Tí er tað eisini mega lekkurt, at onnur eisini tíma tað, sum vit gera. Annars kundu vit slett ikki liva hetta fantastiska lívið, sum vit gera beint nú, sigur hann hugsunarsamur og leggur so argandi afturat, at tað hevði verið munandi rotnari at sitið einsamallur í onkrum kjallara og bara spælt fyri sær sjálvum, tí at eingin tímdi at lurta.

– So vil eg heldur standa á einum palli. Ella í onkrari veitslu. Ella bara í eini svimjihøll. Sigur hann og sipar til dagin herfyri, tá bólkurin spældi fyri eini komandi brúður í svimjihøllini í Klaksvík.

Flog undir veingirnar

Dreymarnir røkka tó munandi longri enn til bert at spæla til tiltøk og konsertir í heimlandinum. Fyri stuttum var bólkurin á ferð í Grønlandi, har teir millum annað spældu í hovuðsstaðnum Nuuk. Tað var ein heldur løgin kensla, greiðir Danny frá, tí meðan áhoyrararnir í Føroyum allir syngja við til føroysku tekstirnar, so var øðrvísi á pallinum í Grønlandi. Her vóru føroysku tekstirnir óskiljandi fyri tey, sum lurtaðu, meðan ensku tekstirnar fingur veruligt flog á áhoyrarafjøldina.

– Tað var faktiskt ordiliga snedigt. Men samstundis eisini ein ótrúliga feit uppliving, sigur Danny og leggur afturat, at hendan ferðin

Danny Baldursson úr bólkinum Danny and The Veetos

MYND: EYDBII MYNDIR

»Mamma tosaði ongantíð um, at tað var synd í mær. Hon brúkti heldur ikki tíð uppá at fortelja mær, at eg ikki mátti hetta ella hatta. Ístaðin lat hon meg gera tað, sum eg hevði hug til – og so máttu vit taka avleiðingar aftaná«

veruliga setti ferð á dreymarnar um eitt altjóða gjøgnumbrot. Í lýtuni brúkar bólkurin næstan alla tíðina í upptøkuhølum, har ein nýggj fløga verður spæld inn. Hon kemur væntandi á marknaðin til Summarfestivalin, har bólkurin eisini hevur eina framførslu á stóra pallinum. Fløgan skal so eisini brúkast sum eitt amboð til at røkka dreyminum um fleiri framførslur uttanlanda.

– Men ikki tí; vit taka tað nokso róligt hesum viðvíkjandi. Dreymurin er har og vit eru klárir til at arbeiða fyri sakini. So mugu vit taka tað harfrá, heldur Danny róliga fyri og fær sær ein smakk av vatnglasinum, sum stendur á borðinum. Sjálvur skal hann, saman við vinmanninum Páll, undir víðari lestur í Onglandi aftaná summarfrítíðina. Páll er eisini við í Danny and The Veetos, so hetta kemur at skapa eitt sindur av broyting fyri bólkin, sum annars burturav er mannaður við fólki, búsitandi í Klaksvík. Men tað fara teir eisini at klára, heldur Danny.

– Í dag ber alt til, so hatta verður eingin trupulleiki. Vit kunnu ikki lata vera við at spæla saman og gera tónleik, so ein lítil fjarstøða millum tvey lond megna nokk ikki heilt at steðga bólkinum, leggur hann afturat.

Sólin í eygunum

Danny var 17 ára gamal, tá hann byrjaði at fáast við tónleik. Eldra systur hansara, Unn, hevði einaferð spælt gitar, men var seinni givin aftur og gav heldur ljóðførið víðari til yngra beiggjan. Hann tók eina akkord og hugsaði, at hetta kundi verið áhugavert at gjørt eitt sindur meira við. Tá helt hann nógv til í

Húsinum, eitt savningarstað fyri ung í býnum, og har var so eisini eitt heilt studio, sum Danny fekk loyvi til at spæla sær í. Seinni fekk hann ein nýggjari gittar frá eldra beiggjanum, Bárður, og saman við lítlu systirini Klaru skrivaði hann lagið »Broken Mirror«. Lagið varð síðani spælt inn og eitt sjónbandalag framleitt – og so var leiðin líkasum lögð. Bæði lagið og eisini sjónbandalagið fingur góða undirtøku millum tey ungu í Føroyum og Danny Baldursson gjørdist eitt kent navn. Stóri týðningurin av at hava tey nærmastu við allan vegin hoyrist heilt týðiliga á Danny.

– Eg elski øll tey, sum eg havi rundan um meg, bæði familjuna, damuna og vinfólkin. Og eg kenni meg veruliga hepnan at hava so nógv deilig fólk í mínum lívið. Viðhvørt skilji eg ikki ordiliga, hvussu øll bara kunnu vera so fantastiska fitt. Er tað ikki snedigt? Altso, eg meini tað. Øll eru bara so... deilig, haldi eg!, sigur hann hugtíkin. Og har var hon aftur. Tann heita og lívgevandi sólin í hansara eygum.

Kelar fyri detaljunum

Í 2013 var bólkurin Danny and The Veetos stovnaður og síðani tá er longu nógv vatn runnið í ána. Sunnukvøld í mai, I Am Afraid og Jólanaetir eru nøkur av lögnum, sum flest allir føroyingar helst kenna og teir ætla sær ikki at steðga her. Danny er bæði sangari og oddamaður í bólkinum og eingin ivi er um, at hann tekur uppgávuna í álvara.

– Eg eri faktiskt rættiliga kritiskur, tá vit hugsa um tónleikin, sum vit spæla. Typiskt tekur tað eitt sindur av tíð, áðrenn eg eri

nøgdur við ein tekst ella haldi, at eitt lag situr nógv væl, fortelur hann og leggur afturat, at í slíkum lötum er hetta júst sum onnur arbeiði. Einkin er »finasta slag«, men alt skal verða væl gjørt. Tað skal kelast fyri detaljunum, sum Danny sjálvur tekur til.

Í dag er Danny 25 ára gamal, men hann hevur longu fleiri drúgvur royndir í viðførinum. Kanska fyrst og fremst sum tónleikari, men eisini sum sjónleikari. Millum annað hevur hann staðið á palli við sangleikunum Audition og Grease, eins væl og hann hevur roynt seg í fleiri kabarettum og sjónleikum í heimbýnum. Er tað nakað, sum hann ætlar at gera meira við, spyrji eg hann. Og enn einaferð kemur eitt hjartaligt flenn, áðrenn hann svarar mær spurninginum.

– Nei, í øllum førum ikki beint nú. Tónleikurin er tað, sum eg fyrst og fremst brenni fyri í hesum tíðarskeiðnum í lívinum hjá mær – men ikki tí, um onkur ringir frá

Hollywood og bjóðar mær eina feita rollu, so skal eg nokk umhugsast støðuna. Sigur hann við einum álvarsamum eygnabrá. Eg fangi meg sjálva í at hugsa, hvørt hann meinir hetta seriøst. Men so brestur hann út úr aftur. Og soleiðis er øll hendan lötan saman við Danny. Lívsgleðin situr í hvørjari kyknu, sum stendur til at bresta í berum ovfarakæti. Hann er simpulsten so glaður allan vegin íggjøgnum og tað smittar. Eg merki tað eisini væl á borðgentunum, sum av og á koma yvir til borðið hjá okkum at vita, um alt er, sum tað skal vera. Hann tosar blíðliga við tær, sigur okkurt stuttligt og tær fara at smílast. Tað geri eg eisini meginpartin av tíðini, sum vit sita saman við borðið.

Góða lötan

Við eini sjúku sum atopisk dermatitis og ovurviðkvæmi fyri næstan øllum kundi annars verið skjótt til bara at sett seg inn á eitt kamar at tikið synd í sær sjálvum. Eg veit eisini, at Danny sum smádrongur var nógv plágaður av sjúkuni, sum millum annað gav honum hervilig astmaherðindi. Men at taka synd í sær sjálvum ger einki gott, heldur hann og nevnið mammuna, sum altíð hevur stuðlað honum í øllum, sum hann hevur havt hug at takast við. Um tað so var at spæla á einum grasvølli í fleiri tímar undir heitari sól.

– Mamma tosaði ongantíð um, at tað var synd í mær. Hon brúkti heldur ikki tíð uppá at fortelja mær, at eg ikki mátti hetta ella hatta. Ístaðin lat hon meg gera tað, sum eg hevði hug til – og so máttu vit taka avleiðingar aftaná. Til dømis kundi eg verða sjúkur í eina heila viku, um eg kom í samband við gras ella djór. Og eg sigi vit, tí hon hevur sanniliga tikið sín part saman við mær. Tað er helst eisini frá henni, at eg havi lært at siggja so ljóst uppá tað heila. Lívið er altso for stuttligt og for deiligt til at skula takast for seriøst, sigur Danny at enda. Hann skal skunda sær til Havnar, tí har bíðar unnustan. Einkin av samrøðuni kom á bandupptakaran, men Danny hevði púra rætt. Tað bilar einki, tí lötan var góð, meðan hon var har. Og tað er kenslan, sum vit kunnu taka við okkum, tá vit hava sagt hvør øðrum farvæl.

POST@SOSIALURIN.FO

Danny and The Veetos

- Bólkurin varð stovnaður í 2013 og hevur síðani tá havt eina ørgrynna av framførslum, bæði í Føroyum og uttanlands.
- Teir, ið manna bólkin, eru Danny Baldursson (gitar/vokal), Páll Brim Joensen (ukulele/vokal), Jóhan Nolsøe (gitar), Robert Waagstein (trummur/vokal), Símun Dam (synth), Jógvan Fróðin Baldvinsson (bass/synth bass) og Rúni Hentze (trompet).
- Tónleikurin er ein samanrenning av góðum, gomlum fólkatónleiki og nýmótans elektroniskum poppi.
- Bólkurin er nevndur eftir kenda sjónleikaranum Danny DeVito. Robert, trummuspælarin, kom við navninum og tá allir í bólkinum hildu, at stuttligi maðurin hevði uppiborið at verða uppkallaður, so var støðan púra greið. Sjálvur sigur Danny, at hinir í bólkinum hildu, at Danny og Danny líktist so mikið nógv, at bólkurin skuldi navngevast eftir sjónleikaranum. Vit hava tó onga viðmerking fingið frá hinum í bólkinum um, hvørt hendan søgan er sonn ella ikki...